

На вулицях влаштовують несанкціоновані перегони

У ЗМІ з'являються повідомлення про проведення на Волині несанкціонованих швидкісних автоперегонів. Організація їх у вечірній чи нічний час, як правило, супроводжується порушенням громадського порядку, безпеки дорожнього руху та спокою громадян. ДАІ застерігає як організаторів, так і учасників незаконних вуличних перегонів від таких дій. Громадян, які мають інформацію або стали свідками цих заходів, просять терміново інформувати чергову частину УДАІ за телефоном: (0332) 24-02-05.

Волиняни здобули золоту і срібну медалі на чемпіонаті Європи з веслування

26–29 червня у м. Монте-Ен-Ювелінес (Франція) тривав чемпіонат Європи з веслування на байдарках і каное серед молоді до 23-х років. Перше місце на дистанції С-2 500 метрів і друге — на олімпійській дистанції С-2 1000 метрів здобули Юрій Вандюк (м. Ковель) та Андрій Рибачок (с. Уховецьк Ковельського району). Спортсмени — підопічні заслужених тренерів України Ф. І. Семенюка та В. О. Прохорука.

13

Відомості.інфо №25 (717)

3 – 9 липня 2014 року
<http://www.vidomosti.info/>

ЖИТТЯ

Тимур ЮЛДАШЕВ:

Війна за нашу незалежність тільки починається

Минулого тижня на Волині побував ініціатор створення спецбатальйону з боротьби із сепаратизмом при МВС, колишній начальник штабів Самооборони Луганська Тимур Юлдашев. Він розповів про воєнну ситуацію на Луганщині, про своє перебування в полоні у луганських сепаратистів і поінформовав присутніх про новостворений спецбатальйон, завданням якого на цьому етапі є залучення чоловіків із досвідом у військовій сфері. У спецбатальйон закликав долучитися волинян — офіцерів запасу, воїнів-афганців, десантників і всіх охочих із військовим досвідом.

— На Луганщині та Донеччині справжня війна з трупами, обстрілами, авіанальотами, з анархією, яка панує по той бік барикад у таборі сепаратистів, їхніми міжусобними війнами, — почав свою розповідь Тимур. — У Луганську було приблизно 700 тисяч населення, а зараз якщо 100 залишилося, то добре. Можна пройти по центральних вулицях міста і не зустріти жодної людини. Місцеве населення залякане, залишилися ті, хто не має матеріальної можливості виїхати або через це якісь причини, вони сидять удома та бояться. Але все одно у місті існує самооборона: вчора вночі були розклеєні листівки, в яких сепаратистам пропонують забиратися з Луганська, бо їх почнуть відстрілювати.

— Скільки відсотків населення на Сході готові стати на захист країни?
— Всі, хто готовий стати на захист, уже стали і роблять свою справу. Я знаю старих пенсіонерів, які ходили і зривали оголошення про референдум. Тобто супротив є, живе і продовжується навіть тепер, коли у місті вже практично не залишилося людей. Мій підрозділ створювався повністю з луганчан. У Луганську, ще до захоплення СБУ, протягом

трьох-чотирьох годин я міг мобілізувати 300–400 чоловік. Ми захищали адміністрацію, ми захищали мітинги, демонстрації ходили строем, уже тоді, коли приміщення СБУ захопили, та скандували: «Слава Україні!». Якщо ви думаєте, що там мало луганчан, то помиляєтесь: і батальйон «Айдар», і батальйон «Луганськ» складаються в основному з місцевих жителів.

— Як ви зорганізували свою самооборону в Луганську?

— Я до певного моменту був людиною зовсім аполітичною, аж допоки не подивився ролик в Інтернеті, коли біля ялинки «беркутівці» були підлітків. Тоді я вийшов на Майдан у Луганську біля пам'ятника Шевченку й почав працювати над створенням загонів самооборони, штабу самооборони.

— Як ви потрапили в полон?

— Бійці мого підрозділу, а це 30 чоловіків, які пройшли відбір за станом здоров'я й іншими параме-

трами, були направлені в навчальний центр, що розміщувався в місті Щастя. Але після приїзду туди їх зустріла підготовлена група місцевих жителів, різного роду провокаторів, приблизно 150 осіб, і хлопців заблокували біля навчального центру. Я дав команду виїжджати назад у Луганськ, бо був тоді у Луганську, але їх заблокували на автостанції.

Коли я прибув туди, ситуація вже вийшла з-під контролю, почалися сутички, бійки. Щоб усе це припинилось і моїх хлопців відпустили, мені запропонували здатися. Крім місцевого населення, була група тітушок, — я їх бачив кілька разів на акціях у Луганську, — близько сотні підготовлених бійців-спортсменів. Крім того, обабіч дороги в мікроавтобусах стояли бійці «Беркута». Ця сутичка відбувалася безпосередньо біля поста ДАІ, стояли дашніки з автоматами, і вони ніяк не втрутились у ситуацію, незважаючи на те, що мої хлопці були працівниками

внутрішніх справ. У полоні у захопленому сепаратистами приміщенні СБУ я пробув 35 днів, потім ще два тижні — на конспіративних квартирах у Луганську. У полоні мерзотно й огидно, кожного дня доводиться боротися за своє життя, це дає відбиток на психіку — дуже неприємно. Всі їхні допити, запитання були направлені не на те, щоб добути якусь інформацію, а щоб познущатися, протоколів допитів ніхто не вів, працювали неспеціалісти. Допити у будівлі СБУ не припинялися протягом усього періоду, крики стояли вночі на все приміщення.

— Як вам вдалося звільнитися?

— Завдяки Господу Богу і добрим людям, які мені допомагали там вижити, імена їхні називати не стану, бо багато з них зараз перебуває там. Я не хотів би, щоб вони наражалися на небезпеку.

— Наскільки довго, на вашу думку, ще триватиме війна? Чи вірите ви в допомогу Європи, Америки?

— Війна за нашу незалежність тільки починається, ви повинні це розуміти, нам ще доведеться пройти хрещення кров'ю, усім. Я не вірю ні Європі, ні Америці, ні Росії, і в Україні не всім вірю. Я вірю тільки в одне: якщо народ об'єднається, стане однією стіною, тоді ми переможемо. Тільки об'єднавшись, ми зможемо визволити нашу батьківщину від цього сміття, яке її зараз охоплює. Наш народ, на відміну від Російської Федерації, не жив у стані війни, не воював, ми не знаємо, як поводитися в такій ситуації, ніхто воїном не народжувався, але все навчав, навички набуваються.

— Чому ви приїхали на Волинь?

— Приїхав поспілкуватися з людьми, й мені важливо зрозуміти, наскільки я можу розраховувати на підтримку людей на Заході й саме на Волині. Мені потрібна підтримка будь-яка: від моральної до фізичної.

Людмила ШИШКО

На Волині ще є місця для проживання біженців

Станом на 29 червня поточного року на території області розміщено 169 осіб із районів проведення антитерористичної операції (Донецька та Луганська області), а також 203 особи з Автономної республіки Крим. Більша частина з них проживає у приватному секторі, а також у гериатричному будинку-інтернаті м. Луцька та Волинському обласному центрі соціально-психологічної допомоги.

На сьогодні визначено перелік об'єктів державної та комунальної власності, у яких можливе розміщення громадян України загальною кількістю 1440 осіб (із них 323 дитини з батьками, 11 людей похилого віку та 1106 місць на стаціонарне лікування).

Додатково на території області можливо розмістити до 500 осіб у приватному секторі.

У Ковелі провели акцію єднання заради миру

У парку імені Шевченка в рамках акції «Запали небо своєю мрією» попід хмарі злетіли сотні небесних ліхтариків. Організатором цього дійства вже третій рік поспіль стала МГО «ФОМА». Цього разу до події долучилося близько тисячі містян. Акція мала особливу мету — єднання заради миру та злагоди в Україні. Програма заходу була складена в патріотичному дусі: ковельчани зачитували вірші Кобзаря, співали Гімн України та народні пісні. А ввечері всі присутні взяли за руки й утворили живий ланцюг єднання навколо пам'ятника Шевченку, щоб показати, що наша держава є нероздільною.

Через порушення правил безпеки сталося два трагічних випадки

29 червня до служби «101» надійшло повідомлення про пожежу, яка сталася у селі Судче Любецького району, внаслідок якої загинула людина. Причина загорання — необережне поводження з вогнем потерпілого під час куріння. 30 червня в селі Соловйчик Турійського району на ставку втопилася людина. Тіло знайшли та дістали з води місцеві мешканці.

Управління Державної служби з надзвичайних ситуацій у Волинській області повідомляє, що рівень смертей унаслідок пожеж і через порушення правил безпеки під час відпочинку на водоймах порівняно з минулим роком значно зріс.

Я — європеець

Моя Україна була Малоросією. Вона гнула спину перед Російською імперією. Її мову зневажливо називали «хохляцькою», а мистецьке відродження 20–30 років — «розстріляним». Це хлібороби моєї землі вмирили від голоду в 32–33-му. Це мою націю скалічено радіацією після вибуху Чорнобильської АЕС. Це мій народ нищили у двох світових війнах, а культуру утискували, спотворювали, замовчували... Мою батьківщину часто намагалися відітнути на другий план як щось другорядне, менш важливе. Нас завжди тягнуло до Азії... Чи я європеець?

Моя Україна подарувала світові Тараса Шевченка, Івана Франка та Лесю Українку. Соломія Крушельницька підкорила сцену італійської «Ла Скала». Олександр Довженко показав Європі, що таке поетичне кіно, а Іван Миколайчук і Марія Заньковецька — неперевершену акторську гру. Зрештою, це ж донька моєї землі, Анна, князівна Руська та королева Французька, навчила Європу читати! Я — європеець.

Я вірю у верховенство права і здоровий глузд демократії. Засуджую війну та насильство. І не вірю, що успіх та добробут приходять просто так — їх треба заслужити, вибороти, вистраждати! І я вибору. Бо я — європеець.

Сьогодні моя країна юридично закріпила свій вибір — ідемо в Європу. У Європу, до якої нас тягне, де ми маємо бути історично, духовно та фізично. У Європу, до якої ми завжди

належали. Ми йдемо додому. Але за собою моя країна тягне шлейф проблем і комплексів, найстрашніший із яких — це комплекс меншовартості. Моя Україна так довго була принижуваною, що потрібно нагадати про її велич, могутність і мужність. Вона вже змінилась. Але наші сусіди намагаються цього не помічати. Вони продовжують знімати мірку з її приналежності і дотинати її помилками. Але моя Україна виростає. Немає більше юнацького страху та невпевненості. І моя країна хоче додому.

Мою країну залякують. Мовляв, підете до ЄС і втратите свою незалежність. Лекають новими проблемами, непорозуміннями. Так, усе нове завжди викликає страх і занепокоєння. Проте це тільки спочатку. Я готова працювати задля сонячного майбутнього моєї України, звільняючи її від іржавих кайданів старих проблем і комплексів. «Бо я вже не так боюся нових найскладніших проблем, як тих самих, хронічних. Проблеми ж — як божевільня. Буйних ще можна вилікувати, а тихопомішані — то вже навек», — ці слова величної доньки моєї України Ліни Костенко повинні наштовхнути нас не тільки на роздуми, але й на дії. Та ж Ліна Василівна писала: «Доля не всміхається рабам. Доля всміхається людям».

О, скільки хронічних проблем нам передали у спадок! Але Україна молода, вона мусить бунтувати, звільнитися від проблем, як ріка, сповнена нових вод, звільняється

від криги. Головне — не мовчати, інакше всі ці прикраси з'їдять її зсередини.

Залишилося з'ясувати головне: а чи моя країна справді гідна стати частиною Європи? Протягом століть її долю вирішували чужі. Й ми стали чужими для інших і, що найстрашніше, один для одного. Ми ж, за словами великої української поетеси Ліни Костенко, «перетовчені в ступі імперії невідомо на що», вистояли і зараз заявляємо про себе як про незалежну повноцінну країну.

І хто б що нам не казав — ми такі Україна. Гідна, сильна і вільна. У нас нарешті сформувалася тотожність нації. У душі ми вже не розділяємо себе на лівобережних і правобережних. Сьогодні ми об'єднані Дніпром у одну сім'ю.

Моя Україна зачитується су-

часними письменниками. Юрій Андрухович, Любоко Дереш, Сергій Жадан, Мирослав Дочинець, Ірен Роздобудько, Юрій Винничук творять нову українську літературу. Їх читає не лише Україна, але і Європа.

Оксана Забужко, відома українська письменниця, зуміла завоювати серця мільйонів людей усього світу. Але живе ця геніальна українка не лише літературою. Забужко провадить наукову діяльність і читала естетику й україністику студентам таких усевітньо відомих університетів, як Гарвардський, Єльський, Колумбійський, Пенн-Стейт.

Кожному відомі імена Богдана Ступки, Ольги Куриленко, Романа Віктука, які є частиною світового кіно.

Україна живе та розвивається. Можливо, кроки моєї країни не завжди впевнені, але відтепер її основний курс залишається непохитним.

Так, моя країна має свою історію та свій менталітет. Це все відрізняє нас від Європи, але і з Росією ми мало чим схожі. Моя Україна самобутня, як і кожна європейська країна. В цьому наш плюс і наша сила. Ми — об'єднані у різноманітті. Маю надію, що скоро для моєї країни зазвучить Ода радості, яка нарешті зупинить оту «ланцюгову реакцію історії, яка гримить і гримить», як пише Ліна Костенко, й ми повернемося додому, в Європу.

Бо я — європеець.

Тетяна ЛОМАКОВА